

nerozšlapal!“ a tvářila se skutečně jako kdyby hledala.

„Ale já myslela, holka, že se ti něco stalo — měla jsem takovej hroznej sen — viděla jsem tatíka, jak si bere na rubáš míru, přece nebyl, chudák, krejčí; ale to z toho, jak tu byla včera ta židovka s těmi štofy a že si Richard vybral na takový světlý kalhoty letní, dal za to hrůzu peněz; nedala jsem za chudáka už dlouho na modlení, proto se mi o něm zdálo,“ vyprávěla matka tesklivě páté přes deváté. Vzdechy její stávaly se méně nákladnými a hlava už se nekolébala, z tučných rukou, jež mrtvě měla sepjaty na malém plechovém kropáčku, odepjala se pravice a vznesla se namáhavě za hlavu, kdež uchopila za obrubu malinkatého hedvábného šátečku pod bradou uvázaného a přetáhla jej přes veliký falešný žiňon, černý jako uhlí, k němuž sbíhaly se sporé praménky šedin jako mléko bílých.

„Nohy se podle mnou třesou, budu si muset udělat slanou vodu.“

„Nu, nenajdu nic,“ řekla Pavlína klidně a povstala daleko od okna až u skříně, kam se byla na svém bezúčelném hledání dostala; „jako by se propadla. Taky se nemusejí otvírat okna, když tady člověk spí. Může někdo jednoho vidět.“

„Ale já si musím vopravdu tu vodu...“ pravila matka, namáhavě vstala a kolébavě odešla.

Z temného kouta Pavlínina zašuměly sukně,

chřustl krunýř nejdůležitější části ženského oděvu, a Pavlína tu stála nejnutnější řízou ranní oděna.

„Osm hodin,“ šeptla pohledši na skvostné dámské hodinky, ležící vedle zlatého skřípce na stolku.

Ale zase namanul se jí ten pohled. Živě jí utkvěl na mysli. Muže, který jí dnes přistihl u okna, zahlédla vůbec po prvé, nevěděla, jaké má oči, ale, ať se podívala kamkoli po pokoji, všude viděla to žádostivé zablesknutí jich, to mžikovité rozevření brv, pozdvihnutí rtů, až se objevily pěkně sevřené zuby, široké zuby, to dobře zahlédla.

„Nestyda!“ řekla, ale myšlenek nemohla se přece zbavit...

„Pavlinko, pověděla mamince, co jí schází,“ lichotila jí matka, kteráž se zatím s hrnečkem slané vody proti leknutí vrátila, „pro boha, holka, tobě asi přece něco je, máš tváře v jednom varu...“ a matka ji starostlivě hladila.

„Prosím jich, jdou rači zalívat, aby jim nezvadly jejich kytičky,“ odmítla Pavlína nevrle, ba hrubě matčino lichocení.

„Já nevím, Pavlo, já jsem taková ke své matce nikdy nebyla, jak ty zacházíš se mnou, když člověk má s tebou starost...“

„Nu tak teda, nu tak umřu; když chtějí, jdou, zavolají doktora a pana pátera,“ odpovídala dcera zlostně.

Matka nehlesla ani, ve svém smutku nechala